

Arrest

nr. 77 455 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker legt op 28 januari 2010 een verklaring af voor een inschrijving als zelfstandige. Op 30 juni 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 24 mei 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de burgemeester van de stad Gent om verzoeker uit te nodigen zijn actuele activiteiten aan te tonen. Op 7 juni 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van deze brief.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissing wordt op 21 november 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.A. (...) geboren te (...) van Slovaakse Republiek nationaliteit.

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing:*

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 28/1/10, en verkreeg de E-kaart op 30/6/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van tot 2/4/10. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn. Verzoeker vormt geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het rijk. Hij doet actief zijn best om werk te vinden als zelfstandige (stuk 2). Het is niet aangetoond dat verzoeker een onredelijke belasting zou vormen. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 42 bis van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt gemotiveerd waarom een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijf. Zo motiveert verweerder dat verzoeker niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent en aldus niet meer voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd en waarom hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Waar verzoeker betoogt dat hij geenszins een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel daar hij actief zijn best doet om werk te vinden als zelfstandige en dat onvoldoende wordt gemotiveerd aangaande zijn persoonlijke situatie, voert verzoeker eerder de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een verblijfsrecht ontving, op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als zelfstandige-EU-onderdaan.

Verzoeker wijst op een stuk 2 waaruit zou blijken dat hij actief zijn best doet om werk te vinden als zelfstandige. De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk niet aan het verzoekschrift werd toegevoegd. Verweerder wijst er bovendien op dat hij werd ingelicht dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW. Deze gegevens worden niet betwist door verzoeker. Vervolgens wijst verweerder op een administratief onderzoek waaruit is gebleken dat verzoeker sinds 2 april 2010 geen zelfstandige activiteit meer heeft. Ook dit gegeven wordt niet betwist, nu hij zelf aangeeft op zoek te zijn naar een nieuwe zelfstandige activiteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 24 mei 2011 aan de burgemeester van Mariakerke-Gent, de volgende brief heeft verstuurd:

"Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...)

Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand)

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen."

Verzoeker werd op 7 juni 2011 in kennis gesteld van deze brief. Hij maakt vervolgens een attest aangaande de OCMW-steun over. Uit het administratief dossier blijkt aldus dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, doch dat hij hier geen gebruik van maakte. Hij kan verweerder dan ook niet verwijten onvoldoende te hebben gemotiveerd aangaande zijn persoonlijke situatie. Daarenboven geeft verzoeker ook niet aan met welke elementen van zijn

persoonlijke situatie verweerder rekening zou hebben moeten houden, die van die aard zijn dat ze de wettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen aantasten.

Uit de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier blijkt dat verweerder een grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers situatie, waarbij ook aan verzoeker de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten. Verzoeker betwist niet dat hij geen zelfstandige activiteit meer heeft, evenmin betwist hij dat hij OCMW-steun ontvangt. Verzoeker betoogt nog actief op zoek te zijn naar een nieuwe zelfstandige activiteit, doch brengt geen bewijzen bij. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de volgende motieven te weerleggen: *“Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art 40 §4 van de wet van 1512.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”*

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig om op grond van de gegevens waarover verweerder beschikte op het ogenblik van de bestreden beslissing vast te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, nu verzoeker noch zelfstandige is noch beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dient te worden beschouwd als een kennelijk onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verweerder kon bijgevolg een einde stellen aan het verblijf op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN